

...sedel je zase in tuhtal, kaj naj stori v vsej ti pogruntavščini pregruntani, prežvekani in zgodljani, ko so vsi damski lističi prinašali oh in ah voščila in so se napovedovavke in napovedovavci nekam svečano in politično zaobljubljeno smehljali z zaslonov, takole po domače, a dovolj zresnjeno kot ibermenši posocialističnih stisk, v oblekah, ki jih je izdelala firma ta in ta, zdaj pa glamurozno naprej, s keramičnim pisalom, s prenosnim računalnikom ali kako, le da se zapiše in se izčveka do konca zaendrek, nekoč pa svečke pa jaslice pa šah mat pa kako, nekoč pa srp pa kladivo pa nabrusimo kose, že klas dozoreva pa kako, za kaj smo se pa boril, kaj, oefovsko ali kako, na ulicah mitingi, ker može damo, trsta ne damo, trsta v trstičju, med neofašisti, ki so isti, takrat je potlej prižgal očka tisto božično drevce, tiste svečice vsepovsod, vsako posebej in kako pazljivo, z vonjem po smrečju, spodaj pa porcelanski jezušček in jaslice in osel starozavezni in vol žrtveniški evangelijski, pastirci prav tako, zgoraj še komet, tako kot dandanes v reklamah zgoraj na vrhu veletrgovin in vseh samopostrežnic, nekoč pa sveta noč, blažena noč, dandanes razprodaja, pog pog, cool, nekoč karbidovske piksne in tisto pokanje, nekoč, zdaj pa mora napisati feljton o veliki noči ali o čem že...